

alandlike teretamist wasto. Praua kästis lapsed mängi-
ajad tua ja Bettiile näidata; Betti leidis ühe ramatu
keña fujjudega, mis temal armast oli fui tühjad ajad.
"Wista sit ramat käest!" ütles Eduard — "fui kool-
meister sedda näeb siis sunib ta sind luggema." Betti
ei pannud tema juttu tähele waid luges keña ramatu
sees. Kui herra iljemine koolmeistriga tippa astus,
pallus ta koolmeistrid: Betti teiste lastega ühes igga-
päw kooli wöita. Koolmeister teggi Bettiga juttu
ja leidis et laps mõistlikult tema küssimiste peale wastas;
ka olli temal luggemine selge, surjutamine ja rehken-
damine faunist joone peal, ja näitis Betti iggapiddi
targem ja wiisakam fui mõisa lapsed. Kui koolmeister
kuulis et Betti piisut lässit kannelt oskas mängida, andis
ta temale sesugguse kanneli lätte. Betti mängis ja
laulis keña lapseliku eälega:

Oh eistem elo-täiss
Ja mis meid surwastab
Koif Sele aruo-leefi
Kes taevad ülespeab.
Kes pilvel, öhul, tuules
Teeradda ette seab:
Kül Sele tüva oolel
Ra elo-tee meid weab.

Kenad laulosejad tegid Betti süddame ärdaks, ale-
duse pärast ei wöinud tema pikemalt laulda; tema töüs;
üles ja ütles: Maene Tooms ootab mind, temal läheb
aeg iggawaks foddo fui ta mind ei näe. Siis tänas ta
lahkest kõige armu eest, jättis juimalaga ja rutas minema.

Kui Betti alles oma wanemade jures elas, seisis
päike iggapäw förgel fui tema oöniku üles töüs;
niiüb aratas sedda perrenaine päivatbusul unest, mis
tütarlapsel essotsal ränt füll olli, fest filmad ei tahmud
unest lahti minna ja wausid tükikord uest finni. Ugga
fui käed ja filmad facivo jures külma weega said pestud,
siis läks unti metsa. Betti aitas perrenaisel lojuksid
tallitada, lehni lüpsta, piima püttia kürida, wöid lúa,
ja öpis aega mëda töök talemajja tööd teggema. Perre-
mees Joen öpetas Bettle, sudda linad kostwavad ja
suuda neid rawitsetatise enne fui neist lõnga ja lõuen-
did saab; rääkis messilasse piddamisest ja muuist kassu-
likust talorahva asjust. Terane laps panni töök tähele
mis ta näggi ja kuulis.

Ühel päeval olli Tooms üksi kula-wainule läinub.
Noor-herra Eduard ja wallatumad külalapsed akasid
sedda ärritama, k.ewwi, mudda- ja puu-tülli-dega loo-
pima. Tooms sattus pööginedes mudda-lompi, teggi
enast ülleülija rojasels; seal hõinentasid üllearetumad
leomad: Ill Tooms, pörane Tooms! Nende fissa
peale fargas Betti oippi, sõrtes surjateggi ja talutas
wanamehe allila jure, fus ta tema werrise pā ja mudda-
sed rided puhastas. Koolmeister noomis Eduardi sele
surja wallatuse pärast, jättis sedda päw otsa föomata,
agga siisi ei saddingur surjuse juur peisikese süddamest
ära, waid tema kandis wiha wagga Betti wasto, ja
piddas nõu, mil wiisil ta ükskord tütarlapsele surja
piddi teggema.